

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-526-6-56>

**DISCURSIVE STRATEGIES OF INFORMATION POLICY
IN THE CONTEXT OF TRANSFORMING THE SYSTEM
OF PUBLIC ADMINISTRATION: CHALLENGES
OF THE DIGITAL ERA**

**ДИСКУРСИВНІ СТРАТЕГІЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ
В УМОВАХ ТРАНСФОРМАЦІЇ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО
УПРАВЛІННЯ: ВИКЛИКИ ЦИФРОВОЇ ЕПОХИ**

Savosko T. O.

*Postgraduate Student at the Department
of Public Administration, Educational
and Scientific Institute of Public
Administration and Civil Service,
Taras Shevchenko National University
of Kyiv
Kyiv, Ukraine*

Савосько Т. О.

*аспірантка кафедри державного
управління,
Навчально-науковий інститут
публічного управління та державної
служби Київського національного
університету імені Тараса Шевченка
м. Київ, Україна*

Інформаційна політика як метадисциплінарний конструкт становить собою сукупність ідеологем, нормативно-правових прерогатив та технологічно-опосередкованих комунікативних матриць, покликаних детермінувати архітектоніку інформаційного простору. У добу постмодерністської фрагментації та гіпертекстуальної реальності набуває критичної значущості артикуляція стратегем, здатних функціонувати у межах поліцентричних інформаційних систем. Водночас виникає імператив когнітивної резильєнтності, спрямований на формування інтегративних механізмів протидії гетерогенним інформаційним загрозам [6, с. 917]. Фундаментом стратегій інформаційної політики виступає парадигма системного аналізу, що передбачає мультидисциплінарну операціоналізацію феноменів інформаційної асиметрії, семантичної ентропії та дискурсивної інтерференції [2, с. 212]. Відповідно, стратегічне моделювання у цій сфері вимагає залучення герменевтичних підходів до деконструкції нарративних домінант, а також використання квантитативних методик прогнозування динаміки інформаційних потоків. Зазначені підходи забезпечують можливість формування резистентних комунікаційних мереж, здатних до автопоетичної адаптації у середовищі турбулентних змін.

Реалізація стратегічних імперативів інформаційної політики детермінована синергетикою політико-комунікаційних та соціокультурних процесів, що обумовлюють специфіку інформаційного середовища. Зокрема, актуальним є застосування дискурсивно-аналізаторних технологій для ідентифікації латентних механізмів маніпуляції, які впливають на структуру когнітивного простору реципієнтів [1, с. 217]. Інформаційні стратегії повинні інтегрувати засоби концептуального інжинірингу, що сприяють виробленню нових аксіологічних парадигм, релевантних для протидії семіотичній експансії екзогенних акторів.

Еволюція інформаційної політики потребує імплементації поліметричних моделей аналізу, які поєднують елементи кібернетичної теорії управління, теорії інформації та когнітивних наук. Водночас важливою є розробка стратегічних векторів, здатних синтезувати технологічний потенціал медіаконвергенції з принципами гуманітарної епістемології [5, с. 23]. Такий підхід дозволяє формувати стійку інформаційну інфраструктуру, яка відповідає викликам цифрової епохи та забезпечує збереження національної ідентичності у глобалізованому комунікаційному полі.

Проблематика дискурсивних стратегій інформаційної політики у контексті трансформаційних процесів системи державного управління постає однією з найбільш актуальних і водночас малодосліджених у сучасній адміністративній науці. Сутнісною особливістю цих процесів є їхній синергетичний характер, що детермінує необхідність інтеграції комунікаційних, когнітивних і нормативно-правових компонентів. Розширення меж цифрової взаємодії породжує складні виклики, зокрема ерозію традиційних ієрархічних моделей, що ускладнює формування єдиного дискурсивного поля для розробки й реалізації політичних рішень. Інформаційна політика в епоху цифровізації набуває багатовимірного характеру, що передбачає одночасне функціонування у дискретних площинах. Її основоположні стратегії включають дискурсивне управління, медіаційні практики та інтертекстуальні інтервенції [3, с. 61]. У цьому контексті особливої ваги набуває проблема аксіологічного зміщення, що супроводжує формування цифрового суспільства. Пріоритетність швидкості передачі інформації часто підміняє якість змісту, що провокує розрив між декларативними цілями інформаційної політики та її практичною реалізацією.

Цифрова епоха висуває нові вимоги до легітимації інформаційної політики, зокрема в аспекті забезпечення її прозорості та інклюзивності. Парадигма цифрової легітимації вимагає створення складних

механізмів інформаційного арбітражу, які покликані запобігти маніпуляціям, фейкам та дезінформації. Особливої уваги потребує діалог між регулятивними функціями держави та свободою комунікації, що в умовах цифрової відкритості може спричинити зниження довіри до інституційних механізмів [1, с. 221]. Трансформація державного управління у цифрову добу вимагає переосмислення традиційних моделей взаємодії між державою, громадянським суспільством й приватним сектором. Домінуючою стає потреба в емерджентних стратегічних підходах, що базуються на поліцентричності та адаптивності. Особливе місце займає питання когнітивного резонансу, який визначає ефективність інформаційного впливу та його відповідність очікуванням і потребам суспільства.

Значущим викликом цифрової епохи стає необхідність формування гнучких й адаптивних моделей інформаційної політики, які можуть інтегрувати інноваційні технології, зберігаючи водночас етичні засади. У цьому контексті ключовою стає проблема забезпечення кібербезпеки та захисту персональних даних. Відсутність належних механізмів контролю в умовах експоненційного зростання обсягів інформації може призвести до втрати державою контролю над ключовими інформаційними потоками.

Відповідно, можна констатувати, що дискурсивні стратегії інформаційної політики в умовах цифрової трансформації державного управління вимагають розробки комплексного, інтегративного підходу. Поєднання елементів нормативного регулювання, когнітивного моделювання та технологічної інноваційності може стати основою для ефективного реагування на виклики, які супроводжують формування цифрового суспільства. Тільки за таких умов інформаційна політика здатна стати не лише інструментом управління, а й механізмом формування суспільної довіри та соціальної стабільності.

Дискурсивні стратегії інформаційної політики в умовах цифрової трансформації державного управління набувають характеру поліфункціональної концептуалізації, що передбачає одночасну координацію комунікаційних модальностей та епістемологічних інтервенцій. Особливу увагу привертає проблема аксіоматичного впорядкування інформаційного простору, де процеси інтертекстуальної контамінації ускладнюють формування єдиної когнітивної парадигми. Політичні інституції стикаються із загрозою ерозії легітимності, спричиненою семантичним дисонансом між офіційними нарративами та динамічною полісемією цифрових платформ, які часто функціонують у парадигмі хаотичного саморегулювання [4, с. 69]. Цифровізація публічного

управління передбачає впровадження ітеративних механізмів гіпертекстуальної комунікації, що інтегрують семіотичну складність з нормативно-правовою ідеалізацією. У цьому контексті виявляється феномен алгоритмічної ексклюзії, коли автоматизовані системи інформаційного арбітражу підміняють дискурсивну рефлексію механістичною селекцією [4, с. 71]. Це, у свою чергу, створює ризики для демократичної деліберативної процедури, яка дедалі більше підпадає під вплив хибних діалектичних конструкцій. Ефективна інформаційна політика вимагає побудови когнітивно резонансних стратегій, які враховують гетерогенність цифрового суспільства та водночас забезпечують етико-правову коезистенцію.

Отже, рефлексія щодо дискурсивних стратегій інформаційної політики у контексті трансформації системи державного управління засвідчує необхідність їхньої реконцептуалізації відповідно до викликів цифрової епохи. Ключовою детермінантою ефективності таких стратегій є здатність інтегрувати семантичну багатовимірність цифрового простору із нормативними вимогами адміністративного регулювання. Домінування алгоритмічно опосередкованих комунікаційних потоків потребує впровадження поліцентричних моделей управління, які забезпечують когнітивну стійкість суспільства до феномену інформаційної ентропії. Синтез когнітивного моделювання, семіотичного дизайну та регулятивної інституціоналізації постає необхідною умовою для формування емерджентних стратегій інформаційної політики. У контексті експоненційного зростання обсягів даних та їхньої асиметричної доступності особливої актуальності набуває проблема кібернетичної прозорості. Легітимація інформаційних рішень має базуватися на концепті нормативної адекватності, що синхронізує аксіологічні запити суспільства з потребами інноваційного управління.

Завершуючи розгляд, слід підкреслити, що виклики цифрової епохи вимагають радикального переосмислення парадигми дискурсивного впливу, орієнтованого на забезпечення стабільності державного управління в умовах гіпердинамічного інформаційного середовища. Створення адаптивних, етично збалансованих і технологічно досконалих механізмів управління інформаційними потоками стає ключовою передумовою не лише для збереження інституційної стійкості, але й для розвитку суспільного потенціалу в умовах нової цифрової реальності.

Література:

1. Лікарчук Н. Викривлення інформації як технологія впливу на систему управління. *Міжнародні відносини: теоретико-практичні аспекти*. 2020. № 6. С. 216–225.
2. Ляшенко О., Дацків І. Концептуальні засади формування інформаційної політики країни: світовий досвід. Україна – Європа – Світ. *Серія : Історія, міжнародні відносини*. 2015. № 15. С. 211–224.
3. Пунда О. О., Добрянська О. Д., Новицька Н. Б. Принципи інформаційної політики в умовах війни та їх нормативно-правове закріплення. *Екологічне право*. 2022. № 1–2. С. 60–65.
4. Ржевська Н. Сучасна інформаційна політика: досвід США для України. *Political Studies*. 2024. № 1 (7). С. 68–85.
5. Савосько Т. Особливості формування державної інформаційної політики. *Аспекти публічного управління*. 2024. Т. 12, № 1. С. 22–28.
6. Likarchuk D., Krasnozhon N., Kuchuk O., Kundeus O., Andrieieva O. Theoretical and practical views of political integration in Central and Eastern Europe. *Cuestiones Políticas*. 2022. Vol. 40. № 72. P. 912–926.